

ERGUVAN'DA BİR BAHÇEYE YALNIZ YÜRÜMEK

Zeynep ALTINTEPE

*“sen bana kumral yalnızlıklardan bahset biraz
yen’ i içinde kalmış
sarılması kırık kollardan.”*
Lâle MÜLDÜR

Açelya, omzuna oturttuğu yeşil fiyonklu şapkasıyla bahçeye girer girmez demir kapının tokmaklarına konan kuşlar kanatlanıyor. Rüyalar ötesindeki mahrem algı yepyeni bir incitilmişliği hediye ediyor ona. Orhan bırakıp gidiyor nişan yüzüklerini. Açelya'nın mektup okuyuşu hiç değişmiyor. Beş yıl sonra bile boğazına doladığı aynı mavi fular... Titreyen elleri Orhan'ın mektubunu açmayı başaramazken bir küçük rüya kızı şarkı söylemeye başlıyor uzaklarda. Buğulu ses Açelya'ya bir uğrayıp kayboluyor.

“Benimle gelecek misin Açelya?

Nerede olduğunu bilmiyorum. Kimi düşündüğünü, kimlerin yanında kaldığını bilmiyorum. Senin, içinde yalnız yürüdüğün kalabalık geceleri düşünüyorum. Uzakta unutulmuş bir yıldız bakıp iç geçiriyor musun sen de? Yıldızları göremesen de ağlama canım. İnsanlarla kına kokan güllerin aynasından mı konuşuyorsun? Sevğini böyle mi bulandırıyor sun? Açelya, sana soracağım soruların yalnız kalmasından korkuyorum. Ellerin geceyi tükettiğinde avuçlarındaki sabahlardan, renklerden, gözlerindeki rüzgârlardan, parklardan, çocuklardan... Benimle gelmeden korkuyorum, benimle gelmemenden de. Sana bir vakitler gönderdiğim yüzük ve bileklik (kolye takmazdın, sevmiyordun) hâlâ dikedörtgen yaldızlı, köşelerine mavi küçük kalpler asılı kutunun içinde değilse peki, ben o zaman ne yapacağım?

Bileğinin, parmaklarının boşluğundan ürküyorum.

Bütün akşam Zelda'yı dinledim. Anneanne onu Zela diye çağırırdı hatırladın mı? Zelda beni görünce çok sevindiğini söyledi. Salonu mora boyatmış. İçeri davet etti, koltuğa oturdum. O, bilenmiş masmavi heyecan ile mutfağa gitti. Çay demledi. Karanfilli. Vanilyalı kekinin üzerine kahve parçacıklar serpiştirmiş. Senin için, diyor. Durmadan tekrarlıyor, senin için. Teşekkür ediyorum. İçimde Zelda'ya, belki Zelda'nın henüz kendisinin bile keşfemediği kalbine, ılık bir şefkatle bakıyorum o zaman. Seni hep hatırlıyorum. Zelda pastadan benim dilimimi önüme getirdiği zaman eteğine sıcacık yaşlar damladı. Mahcup oldum, anlamadı. Anlatamazdım çünkü anlamayabilirdi. O an biz terk edilmişlerin bütün bir rüyası parçalandı yeryüzünde. Pencere-deki deniz kayboldu. Çocuklar zillere basıp kaçtı. Akşam gecikti.

Ne diyordu radyodaki adam: Bırakılmışlığın hüznü. Hür, o an yanımda olsaydı ve sen elimi uzattığımda karşımda var olabileseydin, Zelda üçümüzü yalnız bırakmak için mutfağa giderdi. Kahve yapardı bize. Hür, düşlerimize eğilirdi. Ellerimizden tutardı. Yaşadığımızı hissederdik. Yaşardık Açelya, yaşayabilirdik. Çok uzaklardan bir şarkı duyardık. Şarkı yurdundan ayrılır, bizim için bütün bir yaşam olurdu. Şarkıya yağmur yağardı. Yağmur-ların içi kahve kokardı. Kahve kokulu ikinci vakitlerinde hep balkonda oturmak isterdik. Seninle gözlerimizin birbirine değmemesi için çok uzak şeyler diler, saksıdaki kuruyan yapraklara bakardık. Elimizde muhakkak Edip Cansever'in şiirleri olurdu. O turuncu kapağın özensiz çizikliği içinde son-suza kadar yitirdiğim bir şeylerin olduğunu hatırlardım. Birdenbire açılan sayfada 'Phoenix' şiirini bulurduk. Kuşlar kanatlanmazdı. Pencereden deniz görünürdü. Çocuklar zilleri durdururdu. Akşam olurdu, hiç gecikmezdi akşam.

Ben sana, o yağmurlu havalarda Erguvan Bahçe'deki Açelya'ya, dönmek istiyorum. Saçlarını sağ elinle düzeltişin... Hayır, hayır hiç unutmadım seni; sen buna kendince kaç kez emin olduysan da bir kez bile unutmadım seni. Fiyonklu süet token, saçlarının içindeyken... Kıvırcık, gürül gürül incecik gülümseyen saçlarının içinde kaybolan parmaklarını ömrümde bir kez olsun hiç unutmadım sevgilim. Zelda'yı hiç sevmedim. Zelda, soğuk kış gecelerinde üşümeyeyim diye pencerenin kıyısına kıvrılıp bana atkılar ören anne inceliğindeydi hep. Beni çaresiz, karanlık rüyaların bırakılmış uçurumlarından itti senelerce ama şimdi bir yağmur yağsa... Erguvan Bahçe'nin yağmur gürültülerinde iki kişi olabilsek seninle yeniden... Hepsini unutacağım."

Yeni biçilmiş otların kenti ufalayan kırgınlığına çare olamayışı... Saatlerce buradayım. Orhan'ı özlüyorum. Hayat dolu dolu geçerken, kuşlar ilk

dillerinde yalnızlığın kokuşmuş çehresini galayarak yok etmeye çalışırken mutfağın birinin penceresi açık kalmış. Kızarmış biber kokusu dökülüyor sokağa. Çocukluğumda en sevdiğim kokuydu bu. Ah, bunlar olurken son-
suza dek yaşayacağız diye bahsedemeyiz ki hayattan. Onunla, onlarla bir-
likteyken varlığımızdan kurtulduğumuzu ve hayata karıştığımızı zannetsek
de yine ona gideceğiz, sokaksızlığa. Zilini çalacağız unutulmuşluğumuzun.
Kapı açılınca içerde çok tanıdık bir bahçe bulacağız. Çocukluğumuzun ve ilk
gençliğimizin karanlığından bir bahçeye ulaşacağız ve her şey yeniden baş-
layacak. Duras, ellerinde papatyalarla yeniden on altı yaşında olacak. Bana
gülümseyecek hep. Kapı açıldığında kimse gitmeyecek; kapı bize bir kez açıl-
mıştır ya, önemli olan budur. İçerisi rutubet kokacak ve biz, o zaman hemen
her şeyi yalnız bırakacağız dünyadaki. Evvela kendimizi. O zaman belki her
şeyi anlayacağız. Kalbimizdeki titreyecek. Kurtulamayacağız. Kim bilir, belki
de kurtarılmayı beklemeyeceğiz.

Kendimi aşktan kurtarmak, yok olmak istemiştım ben sadece. Denizler
gibi uyumak.

– Kimseyi gör...rrr.

– Uyumuş.

– Son günlerde size bahsettiği şeyler var mı?

– Evet, galiba bir şehir. Bir şehrin ismi asılıyor dudaklarına. Bolu. Evet,
Bolu. İstiyor. Gitmek. Çok. Tek başına. Bazı geceler ruhunu buradan çok
uzaklarda buluyorum onun. Yaralarını sarması lazım. Başkası yardım ede-
mez ki, edemiyor ki. Öfkeli çok. Haklı. Hâlâ düşünde gördüğü bebeği düşü-
nüyor.

– Ama bize herhangi bir şey anlatmıyor. Bize her şeyi anlatmıyor. Bize
aslında hiçbir şey anlatmıyor...

“Ben uyumak istiyorum Orhan, lütfen beni bırakma. Nereye kadar taşı-
yacağım seni böyle içimde? Neden benimle hiç ölmeyecekmişiz gibi konu-
yorsun? Neden yoksun, hiç olmadın? Çok kırgınım ama gitme. Ben Bolu’ya
gidince, artık senin ellerini bulamayınca çok uzaktan bakacağız birbirimizin
hayatına demiştin. Ciddiye almak istemiyordum hiçbir şeyi çünkü ölebilir-
dim. Bunlar, o zamanlar mı Orhan? Bu tükenmiş çehremdeki akşamlar be-
nim. Uyandıığımız sabahlar. Zelda’nın aşkının tarihsizliği... Daha ne kadar
sürecek kim bilir.”

Açelya öylece bir adım attı uykuya. İlerledi, daldı, uzaklaştı gözündeki
uyku. Çok gitmeden dalıverdi kalbindeki rüyaya:

“Bebeği çok üzecekler. Üzgün. Düşmüş kaşları. Ağlamıyor öylece bakıyor. Bir düğün akşamında görüyorum onu. Eski bir düşün salonunda, haziranın gölgesine oturmuş rengârenk ışıklı lambaların köprüsüne bakıyor bebek. Bilge ve uslu bakışları bana güç veriyor. Bebeğin ismini soruyorum, bana kimse bir şey söylemiyor. Bebeği pembe başlığı ile sol göğsümün içine gömüyorlar. O artık benim diyorum, galiba. İçimde ilk defa sahiplenme özlemi asılı duruyor. O özlemi de her an alabilirler benden. Korkuyorum. Mor, yıldız biçimli, irili ufaklı çiçekler düşüyor üzerimize gökyüzünden. Bebek ağlamak istiyor fakat ağlayamıyor. O da korkuyor. Dünyada olmaktan korkuyor. Dünyaya çoktan gelmiş olmaktan. Başımızın üstünde bir güvercin uçuyor. Güvercin üzerimize düşmesin diye sağ elimle başımızı kapatıyorum. Bebek birden elini kaldırıyor ve güvercini yakalıyor. ‘Anne, ben yanındayım, korkma.’ diyor bana. Beyaz, pamuk, rüya elleriyle uçuşunu kanatıyor birden güvercinin... Gülümsemeye başlıyor benim şaşırdığımı görünce. Gülümsüyoruz. Ağlamıyor. Ağlamak istemiyor artık. Ellerini karnımın içine sokuyor bu sefer. Oynuyor benimle. Sırtını tutuyorum. Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyorum. Yüzüne eğilip dudaklarımla dokunuyorum kaşlarına. Sımsıcak. Elleriyle yanaklarıma uzanıyor. Seviyor beni. Bizi kimseler tanımıyor.”

Açelya, ertesi güne sakin bir deniz gibi uyandı. Gördüğü rüyayı hatırlayınca gözü eşikteki bebek biblosuna takıldı. Bir adım daha attı geçmişe. Orhan’ı daha iyi hatırlayabilmek için. Onu sevebilmek için kelimelere bile ihtiyaç yoktu bu sefer. Onu sevebilmek için Açelya’nın rüyalarından daha güçlü olması gerekiyordu hep. Orhan’ı sevebilmek için artık Orhan’a bile ihtiyacı yoktu.

Açelya, o sabah Orhan’ı hayatında ilk kez unutmak istedi. Pencereden sızan sabah güneşi, bal rengi elbisesinin üzerinde duruyordu.